

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.553 van 28 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 13 februari 2009 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt België binnen op 23 augustus 2005 en verklaart zich vluchteling op 29 augustus 2005.

Op 24 november 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 19 december 2005 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 15 maart 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 16 juli 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 25 oktober 2007 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 3 november 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 12 januari 2009 dient verzoeker een nieuwe asielaanvraag in.

Op 13 februari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing.

*“Overwegende dat betrokkene op 29.08.2005 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; dat wat betreft deze asielaanvraag echter op 24.11.2005 een negatieve beslissing van ‘weigering van verblijf’ genomen werd vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ); dat betrokkene op 29.11.2005 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS), waar op 16.03.2006 de beslissing van de DVZ bevestigd werd; dat betrokkene op 12.01.2009 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; dat betrokkene zich bij zijn huidige asielaanvraag opnieuw beroept op zijn oorspronkelijke asielrelaas; dat hij hierbij twee arrestatiebevelen (dd. 17.01.2006 en 09.01.2006) naar voren brengt; dat gedurende de eerste asielaanvraag van betrokkene echter door het CGVS geoordeeld werd dat de problemen van betrokkene eerder gemeenrechtelijk van aard zijn en bijgevolg geen verband houden met één van de redenen zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag; dat de kopies van arrestatiebevelen - die betrokkene toen al naar voren bracht - deze appreciatie niet konden wijzigen; dat de asielaanvraag van betrokkene destijds tevens bedrieglijk werd geacht; dat dit ook de geloofwaardigheid van zijn huidige asielaanvraag ondermijnt; dat het voorleggen van identiteits- en nationaliteitsbewijzen van zowel betrokkene als zijn ouders deze conclusie niet in positieve zin kunnen wijzigen; dat betrokkene overigens stelt dat hij momenteel wettelijk samenwoont met zijn vriendin C.D., die momenteel 5 maanden zwanger is en waarmee hij reeds twee kinderen heeft die tevens door hem erkend werden; dat de gezinssituatie van betrokkene in België echter geen toepassing vindt binnen de Vluchtelingenconventie, waardoor hieraan ook geen verder gevolg kan gegeven worden; dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.
De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”*

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van beide partijen wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 50, 52, 57/6, 62 en 63/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet); van de richtlijn "2004/83 van de Europese unie"; dat de motivering van de bestreden beslissing gebrekkig is, onjuist, onvoldoende en/of tegenstrijdig en dat er sprake is van schending van de motiveringsplicht; dat er sprake is van machtsmisbruik en een manifeste beoordelingsfout; dat er sprake is van een schending van het beginsel van goede administratie en van het algemeen principe dat elke administratieve overheid gehouden is om te oordelen met kennis van alle elementen van de zaak en met de naleving van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker zet uiteen dat de Commissaris-generaal rekening dient te houden met elementen die inherent zijn aan de afkomst of inherent zijn in de samenleving waartoe de betrokkene behoort, ook met de elementen die voortkomen uit de context of de specifieke vluchtcontext dient rekening te worden gehouden. Artikel 1 van de Vluchtelingenconventie heeft directe werking, in ieder geval is dit middels artikel 48 van de Vreemdelingenwet van toepassing in het Belgische recht. De artikelen 48/2, 48/3, 48/4 en 49 van de Vreemdelingenwet omschrijven de term 'vluchteling' alsmede 'de subsidiaire bescherming'. De bestreden beslissing geeft uitdrukkelijk aan enkel te oordelen over de vluchtelingenstatus, terwijl ze ook zou moeten oordelen over de subsidiaire bescherming. Daarom is de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd en schendt ze de artikelen die het statuut van subsidiaire bescherming regelen. Dit houdt een schending in van de formele en de materiële motiveringsplicht. De zaak is slechts eenzijdig onderzocht en dit houdt volgens verzoeker een schending in van de zorgvuldigheidsplicht.

Subsidiar merkt verzoeker op dat de eventueel gemeenrechtelijke aard van de feiten een subsidiaire bescherming niet in de weg staat. Verzoekers afkomst uit Irak kan volstaan voor het verkrijgen van de status van subsidiaire bescherming. Verzoeker verwijst naar beslissingen van de Vaste Beroepscommissie om aan te tonen dat reeds herhaaldelijk werd geoordeeld dat het invoeren van de afkomst voldoende kan zijn om te worden erkend als vluchteling, zodat verzoeker meent dat dit zeker moet volstaan om subsidiaire bescherming te verkrijgen. Zelf in het geval de feiten als totaal ongeloofwaardig bestempeld worden, belet dit niet de erkenning van het statuut van de subsidiaire bescherming.

4.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeker in gebreke blijft om op concrete wijze uiteen te zetten waarom de bestreden beslissing de door hem aangevoerde rechtsregels schendt. Bij gebreke van weergave in de toelichting van het middel kan verwerende partij zich niet met kennis van zaken verdedigen zodat het middel onontvankelijk is.

Ondergeschikt zet verwerende partij uiteen dat geheel terecht werd beslist om verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen. De gemachtigde van de minister handelde daarbij binnen de hem toebedeelde bevoegdheid, conform de ter zake relevante rechtsregels, het artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet inclusief. Door verzoeker werden geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet naar voor gebracht dat er wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de minister is hierbij zorgvuldig en grondig te werk gegaan. De vage en ongestaafde beschouwingen van verzoeker zijn niet van aard om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing. Met de verwijzing naar de wettelijke bepaling en de duidelijke motivering dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voor brengt, werd de beslissing ten genoegen van recht met motieven omkleed, met inachtneming van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Betreffende de opmerking van verzoeker dat in de bestreden

beslissing niet wordt geoordeeld over de subsidiaire bescherming, mist deze beschouwing feitelijke grondslag. In de bestreden beslissing wordt immers ter dege vermeld dat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt dat werd onderzocht of verzoeker in aanmerking kwam voor de subsidiaire beschermingsstatus maar dat werd geoordeeld dat dit niet het geval is. Dit werd aldus gemotiveerd in de bestreden beslissing en verzoeker toont geenszins aan dat de materiële motiveringsplicht geschonden is. Verzoekers uiteenzetting is niet van aard om te oordelen dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze tot stand zou zijn gekomen. Verzoeker kan niet dienstig naar de schending van de formele motiveringsplicht verwijzen, nu hij in staat is de schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren en dus geen gevolgen heeft ondervonden van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht.

4.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure, dat hij geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In de mate dat verzoeker in zijn middel betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing geen verwijzing bevat naar de subsidiaire bescherming, mist dit onderdeel van het middel feitelijke grondslag nu in de bestreden beslissing ondermeer wordt overwogen « *dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van (...) het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980* ». De bestreden beslissing bevat wel degelijk een motief inzake de subsidiaire bescherming.

In de mate waarin verzoeker betoogt dat hij wel in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

“ De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In casu oordeelde de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. Dit is het determinerend motief waarom de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging wordt genomen.

Verzoeker zet uiteen dat, zelfs al zijn de door hem aangevoerde feiten van gemeenrechtelijke aard, zijn afkomst uit Irak reeds volstaat om in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming. Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat dit betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister op onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat de aangevoerde elementen geen ‘nieuwe gegevens’ uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij verzoeker (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). Er wordt door verzoeker niet aangetoond dat hij nieuwe elementen in de zin van deze wetsbepaling heeft aangebracht waarmee verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Verwerende partij kon derhalve in alle redelijkheid besluiten dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangehaald.

Waar verzoeker aan de Raad lijkt te vragen om een nieuwe beoordeling van zijn tweede asielaanvraag te maken, moet worden benadrukt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming

van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Het feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de verwerende partij maakt op zich geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uit.

De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is of dat er een manifeste appreciatiefout plaatsvond. Een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kan evenmin worden aangenomen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Er wordt verwezen naar voorgaande bespreking waaruit blijkt dat het niet kennelijk onredelijk is van verwerende partij om te besluiten dat verzoeker geen 'nieuwe elementen' in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht en dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van een correcte feitenvinding. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Artikel 1 van de Vluchtelingenconventie heeft geen directe werking in de Belgische rechtsorde (RvS 14 februari 2005, nr. 140.572). Derhalve kan deze bepaling niet dienstig worden opgeworpen. Hierboven werd reeds uiteengezet dat de bestreden beslissing heeft geoordeeld over het in aanmerking nemen van de tweede asielaanvraag van verzoeker zowel wat de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus betreft. De schending van de artikelen 48 tot en met 50 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond. Verzoeker zet de schending van de artikelen 52 en 57/6 van de Vreemdelingenwet niet met concrete gegevens uiteen, de bestreden beslissing is bovendien niet genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Artikel 63/2 van de Vreemdelingenwet is opgeheven, zodat de schending van dit artikel niet nuttig kan worden aangevoerd.

Verzoeker zet de schending van de richtlijn 2004/83 niet met concrete gegevens uiteen zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Gelet op voorgaande bespreking kan het door verzoeker aangevoerde machtsmisbruik en de manifeste beoordelingsfout niet aanvaard worden.

Zoals hoger reeds werd gesteld, kan de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid, niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het enig middel is in al zijn onderdelen, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.